

Čís. 11437.

Vymáhání poplatků (útrat odhadu nemovitosti) jest jen opatřením administrativním, proti němuž jest stížnost pořadem soudních stolic vyloučena.

(Rozh. ze dne 3. března 1932, R II 32/32.)

Platebním příkazem okresního soudu v J. ze dne 10. října 1931 bylo Dr. W-ovi uloženo, by v exekuční věci jeho mandantky Františky E-ové, vedené u okresního soudu v J. vnucenou dražbou nemovitostí dlužníka, zaplatil útraty odhadu nemovitostí. Rekurs Dr. W-a a Františky E-ové rekursní soud odmítl. **Důvody:** Platebním příkazem bylo Dr. W-ovi uloženo zaplatiti útraty odhadu. Rekurs Dr. W-a směřuje proti tomu, že za útraty neručí, kdežto Františka E-ová navrhuje, aby poplatky byly předepsány povinnému. Ježto při vydání platebního příkazu nejde o usnesení soudní, nýbrž o opatření kanceláře, jest rekurs nepřipustný ohledně Dr. W-a i ohledně vymáhající věřitelky, protože jí dosud zapravení poplatků nebylo předepsáno.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs Dr. W-a.

Důvody:

Jde o vymáhání poplatků, které jest ve smyslu §§ 104, 105 a 106 j. ř. jen opatřením administrativním, prováděným soudní kanceláří (srv. § 104 poslední odstavec j. ř.). Proti takovému opatření rázu administrativního jest však stížnost pořadem soudních stolic vyloučena, poněvadž tu nelze použít ani předpisu zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a nař., ani civilního soudního řádu, nýbrž platí tu ustanovení § 74 org. zák. Nepřipustný dovolací rekurs bylo proto odmítnouti.

Čís. 11438.

Vládní nařízení ze dne 14. března 1930, čís. 29 sb. z. a n., jímž se provádí zákon o ochraně dětí v cizí péči a dětí nemanželských.

Předpis § 6 (3) nařízení předpokládá, že jde o cizí dítě, nikoliv o děti svěřené péči vlastních jich rodičů (dáno-li dítě na zkoušku do výchovy nemanželského otce a jeho manželky).

(Rozh. ze dne 3. března 1932, R II 46/32.)

Vyřizuje předběžně návrh nemanželského otce o osvojení nemanželského dítěte nařídl první soud, by nemanželské dítě bylo dáno na zkoušku do výchovy rodiny nemanželského otce. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu poručníka dítěte.

Důvody:

Stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu pro nezákonnost a zřejmý rozpor se spisy. Nezákonnost spatřuje v tom, že nižšími soudy

bylo povoleno dáti dítě německé národnosti do výživy a výchovy rodině české národnosti. To prý odporuje předpisu § 6 odst. (3) vládního nařízení ze dne 14. března 1930 čís. 29 sb. z. a n. Jisto jest, že toto nařízení vydané na základě zákona ze dne 30. června 1921 čís. 256 sb. z. a n. má moc zákona a že by rozhodnutí jemu odporující bylo nezákonné. Než rozhodnutí rekursního soudu mu neodporuje. Z § 6 odst. (1) cit. vládního nařízení plyne, že fysická osoba, která chce přijmouti do své péče cizí dítě, a to trvale, musí si k tomu vyžádati povolení dozorčího úřadu a že jednou z podmínek, za kterých se takové osobě povolení uděluje, jest (§ 6 odst. (3) téhož vládního nařízení), by osoba ta byla téhož náboženského vyznání a téže národnosti jako dítě, jež se jí do péče odevzdává, při čemž však ustanovení ta předpokládají i vzhledem k nadpisu § 6 i k ustanovení § 1 odst. (1) na konci uvedeného nařízení, že jde o cizí dítě, nikoli o děti, svěřené péči vlastních jejich rodičů. Poněvadž v souzeném případě bylo dáno dítě jen na zkoušku do výchovy nemanželského svého otce a jeho manželky, nedopadá vůbec na tento případ ustanovení § 6 odst. (3.) cit. vládního nařízení a není tu proto uplatňované nezákonnosti napadeného usnesení.

Čís. 11439.

Byly-li všechny spory ze společenské smlouvy vyhrazeny rozhodčímu soudu, jest rozhodčí soud povolán i k řešení sporů a neshod, k nimž došlo za likvidace společnosti.

(Rozh. ze dne 3. března 1932, Rv II 866/30.)

Podle společenské smlouvy byly vyhrazeny všechny spory ze společenské smlouvy stran rozhodčímu soudu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném bezúčinnosti výroku rozhodčího soudu, jímž byla rozřešena sporná otázka za likvidace společnosti. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. **Důvody:** Odvolání jest dáti za pravdu, pokud uplatňuje proti rozhodčímu výroku zrušovací důvod podle § 595 čís. 5 c. ř. s., že totiž rozhodčí soud překročil meze svého úkolu, an rozhodoval o věcech, které nebyly dohodou tomuto soudu odevzdány. Jde o to, zda rozhodnutí o sporných bodech, které se vyskytly teprve za likvidačního řízení, spadá pod smlouvu o rozsudím, čili nic. Podle názoru odvolacího soudu jest tuto otázku zodpověděti záporně. Jest předem zdůrazniti, že podle historického vývoje instituce soudce rozhodčího (rozsudího), t. j. soudce vůli stran (smlouvou) ustanoveného musí kautely, které zákon dal na ochranu stran proti rozhodčí justici, býti pojímány striktně a nelze strany liberálním jich výkladem připraviti o ochranu zákona (sb. n. s. civ. 1824, 5286). Podle odstavce XIII. společenské smlouvy ujednaly strany, že se podrobují rozhodčímu soudu v případě sporů z této smlouvy. Podle projevu stran směřoval jejich souhlasný úmysl k tomu, by rozhodčí soud rozhodoval jen ve sporech o otázkách, které byly upraveny společenskou smlouvou (§ 914 obč. zák.). Ve smlouvě není o tom, jak se má provést